

Sygn. akt I C 1020/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 czerwca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Zgierzu, I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia SR Katarzyna Balcerczyk

Protokolant: Bartłomiej Trzmielak

po rozpoznaniu w dniu 9 czerwca 2016 roku w Zgierzu na rozprawie

sprawy z powództwa M. J.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W.

o zapłatę 10.800 złotych

1. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. na rzecz powódki M. J. kwotę 10.800 zł (dziesięć tysięcy osiemset) złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 28 listopada 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 2957 zł (dwa tysiące dziewięćset pięćdziesiąt siedem) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

2. nakazuje pobrać od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa-Sądu Rejonowego w Zgierzu kwotę 1690,89 zł (jeden tysiąc sześćset dziewięćdziesiąt 89/100) złotych tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 1020/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 20 kwietnia 2015 r. M. J. wystąpiła o zasądzenie

od (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. kwoty 10.800 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 28 listopada 2014 r. do dnia zapłaty tytułem świadczenia z umowy ubezpieczenia od ryzyka kradzieży z włamaniem i rabunku, potwierdzonej polisą nr (...). Podała, że w okresie do 9 do 10 października nieustalony sprawca lub sprawcy po uprzednim wyłamaniu drzwi wejściowych i uszkodzeniu instalacji alarmowej włamali się do kiosku prowadzonego przez powódkę a następnie zabrali z niego wyroby tytoniowe o wartości 10.458,91 złotych, 5 sztuk kleju butapren o wartości 10 złotych, wyroby farmaceutyczne o wartości 180 złotych, czasopismo „Kuchnia” z dodatkiem „nóż” o wartości 14,99 złotych. Łączna wartość skradzionego mienia wyniosła 10.663,91 złotych. Nadto na skutek popełnionego przestępstwa zniszczeniu uległo minie powódki w postaci instalacji alarmowej, zamka oraz drzwi. Koszt instalacji alarmowej wynosi 430 złotych, koszt naprawy drzwi 450 złotych oraz naprawy zamka 370 złotych. Łączna wartość zniszczonego mienia wyniosła 1250 złotych. W dochodzonych roszczeniach uwzględniona została przez powódkę franszyza redukcyjna w wysokości 300 złotych. Powódka podała, że zgłosiła szkodę ubezpieczycielowi w dniu 11 października 2014 roku. W dniu 28 listopada 2014 roku pozwany uznał roszczenia powódki jedynie w zakresie naprawy drzwi w wysokości 450 złotych i po odliczeniu franszyzy redukcyjnej wypłacił na jej rzecz 150 złotych. [pozew – k. 2-5]

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości dwukrotności stawki określonej w normach przepisanych powiększonej o stawkę podatku VAT, opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, kosztów doręczenia korespondencji poniesionych przez pełnomocnika pozwanego, opłat kancelaryjnych oraz kosztów dojazdu

pełnomocnika pozwanego do sądu pojazdem o pow. 900 cm³. Zakwestionował zakres i wysokość szkody wskazane przez stronę powodową.

(odpowiedź na pozew k. 19-21).

Postanowieniem z dnia 8 stycznia 2016 roku sąd zwolnił powódkę od kosztów zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego.

(postanowienie k. 79).

Na terminie rozprawy w dniu 9 czerwca 2016 roku pełnomocnika powódki poparł powództwo co do zasady, z tym, że domagał się od żądanych kwot od dnia 1 stycznia 2016 roku odsetek za opóźnienie. Pozwany wniósł o oddalenie powództwa.

(protokół k. 97-98)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka zawarła z pozwanym na okres od 9 lutego 2014 roku do 8 lutego 2015 roku umowę ubezpieczenia (...), potwierdzoną polisą nr (...), do której zastosowanie miały ogólne warunki ubezpieczenia małych i średnich przedsiębiorstwa – (...), zatwierdzone uchwałą nr 94/2013 z dnia 19 grudnia 2013 roku. Ubezpieczenie obejmowało: ubezpieczenie mienia od ognia i innych zdarzeń losowych, ubezpieczenie mienia od kradzieży z włamaniem i rabunku oraz ubezpieczenie OC. Suma ubezpieczenia przy ubezpieczeniu mienia od kradzieży z włamaniem i rabunku wyniosła w zakresie mienia ruchomego 8000 złotych, oraz środków obrotowych i mienia osób trzecich-10.000 złotych. Wymagane umową było zabezpieczenie przeciw kradzieżowe w postaci czynnego urządzenia sygnalizacyjno-alarmowego wywołującego alarm w miejscu ubezpieczenia i drzwi o zwiększonej odporności na włamanie potwierdzonej atestem. Strony przewidziały w zakresie umowy ubezpieczenia mienia od kradzieży z włamaniem i rabunku franszyzę redukcyjną w kwocie 300 złotych. Zgodnie z § 10 ust. 1 ogólnych warunków ubezpieczenia ochrona ubezpieczeniowa od kradzieży z włamaniem i rabunku obejmowała zdarzenia powstałe w okresie ubezpieczenia i będące następstwem przewidzianych poniżej ryzyk. W myśl § 10 ust. 2 nakłady inwestycyjne, mienie ruchome, środki obrotowe, mienie osób trzech oraz mienie pracownicze objęte były ochroną ubezpieczeniową od kradzieży z włamaniem i rabunku. Zgodnie z § 10 ust. 4 pozwany zobowiązał się pokryć także poniesione i udokumentowane koszty naprawy zniszczonych lub uszkodzonych zabezpieczeń lokalu, łącznie z kosztami usunięcia uszkodzeń ścian, stropów, dachów, okien lub drzwi, o ile powstały one w następstwie dokonania lub usiłowania dokonania kradzieży z włamaniem.

(kserokopia polisy k. 12-13, ogólne warunki ubezpieczenia k. 27-44 v).

W nocy z dnia 9 na 10 października 2014 roku nieznani sprawcy włamali się do kiosku, w którym powódka prowadziła działalność gospodarczą, w A. przy ul. (...), poprzez wyłamanie drzwi i uszkodzenie instalacji alarmowej, a następnie dokonali zaboru mienia na szkodę powódki. Dochodzenie prowadzone przez Komisariat Policji w A. w tej sprawie zostało umorzone postanowieniem z dnia 12 grudnia 2014 roku z powodu niewykrycia sprawcy przestępstwa.

(przesłuchanie powódki k. 97 v, zeznania świadka J. S. k. 97 v, a postanowienie dnia 12 grudnia 2014 roku k. 20-21 załączonych akt RSD 300/14).

Z kiosku prowadzonego przez powódkę sprawcy zabrali wyroby tytoniowe- głównie papierosy, gazetę, klej butapren, leki o łącznej wartości 10.269,22 złotych. Z uwagi na wielorodzajowość papierosów w obrębie tej samej marki, różnorodność zapisu towarów na fakturach zakupu przez różnych dostawców oraz ilość transakcji, istnieje ryzyko błędu wyliczeń pomiędzy 9.749,76 złotych a 10.782,68 złotych.

(przesłuchanie powódki k. 97 v-98, opinia biegłego księgowego k. 80-82).

W nocy włamania zamontowany w kiosku prowadzonym przez powódkę alarm był sprawny. Został on włączony przez powódkę. Przed załączeniem się przez jakiś czas alarm emituje pikający dźwięk. Przed włamaniem powódka otrzymywała z firmy, która zainstalowała system alarmowy, sms o treści: „test nadajnika ok”. Instalacja alarmowa zainstalowana w kiosku miała sygnalizator świetlny i dźwiękowy, na zewnątrz mrugało pomarańczowe światło. Po włamaniu słychać było zarówno syrenę, jak i widać było migające światło. Było widać włamywaczy, jednak zdołali oni uciec przed przyjazdem Policji.

(przesłuchanie powódki k. 98, zeznania świadka J. S. k.97 v)

Powódka poniosła koszty naprawy zniszczonego systemu alarmowego w kwocie 430,50 złotych, zamka w kwocie 370 złotych, oraz drzwi w kwocie 450 złotych . Naprawa instalacji alarmowej polegała na wymianie brzęczków na Sali, sygnalizatora na zewnątrz oraz centrali ponieważ wszystko zostało uszkodzone przez włamywaczy.

(kserokopia faktur k. 9-11, przesłuchanie powódki k. 97 v-98)

Pismem nadanym dnia 28 listopada 2014 roku pozwany wypłacił na rzecz powódki kwotę 150 złotych z tytułu naprawy uszkodzonych drzwi, po potrąceniu 300 złotych z tytułu franszyzy redukcyjnej.

(pismo pozwanego z 28 listopada 2014 roku k. 15-15v)

Na skutek odwołania powódki pozwany nie zmienił swego stanowiska, żądając przedłożenia przez powódkę dodatkowych dokumentów.

(pismo pozwanego k. 51)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranych dowodów, które uznał za wiarygodne. Zeznania świadka były logiczne, zgodne z zasadami doświadczenia życiowego i znajdowały potwierdzenie w przesłuchaniu powódki oraz treści załączonych akt RSD 300/14. Opinia biegłego z zakresu księgowości była przekonująca i logiczna, a także w miarę możliwości kategoryczna. Nie była także kwestionowana przez strony.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne i podlega uwzględnieniu w całości.

Warunki odpowiedzialności pozwanego określają w przedmiotowej sprawie przepisy kodeksu cywilnego dotyczące umowy ubezpieczenia – art. 805 § 1 i § 2 pkt 1 k.c., art. 821 k.c. oraz przepisy wiążącej strony umowy i ogólnych warunków ubezpieczenia.

W przedmiotowej sprawie pozwany nie kwestionował zasady swej odpowiedzialności, kwestionował jedynie zakres i wysokość szkody.

Zgromadzony materiał dowodowy potwierdził jednak wskazany przez powódkę w pozwie zakres szkody, jak i jej wysokość. W sprawie nie było kwestionowane, że skradzione powódce mienie objęte jest zakresem wiążącej strony umowy jako „środki obrotowe”. W myśl bowiem § 2 pkt 51 ogólnych warunków ubezpieczenia małych przedsiębiorstw „(...)” za środki obrotowe uważa się materiały, wytworzone lub przetworzone produkty gotowe lub znajdujące się w toku produkcji, półprodukty, surowce, towary i materiały nabyte w celu sprzedaży. Z opinii biegłego ds. księgowości wynika iż wyliczenie przez nią szkody obarczone jest ryzykiem błędu, stąd też wartość szkody wynosi pomiędzy 9.749,76 złotych a 10.782,68 złotych. Konkluzja opinii, w której biegła podała jednak, iż wartość szkody w tym zakresie wynosi 10.269,22 złotych, nie była kwestionowana przez żadną ze stron, stąd też sąd, posiłkując się dodatkowo art. 322 k.p.c., przyjął taką właśnie wartość szkody doznanej przez powódkę w środkach obrotowych. Jednocześnie z wiążącej strony umowy wynika, że suma ubezpieczenia tego składnika majątkowego wynosi 10.000 złotych, i taka kwota z tego tytułu podlega uwzględnieniu.

Sąd uwzględnił również w całości roszczenie powódki o zwrot kosztów naprawy systemu alarmowego w kwocie 430,50 złotych oraz zamka w kwocie 370 złotych. Zostały one należycie udokumentowane poprzez złożenie odpowiednich faktur i rachunków. Łącznie kwoty te sumują się na kwotę żadaną pozwem. Podstawę ich zasądzenia od pozwanego stanowi § 10 ust. 4 ogólnych warunków ubezpieczenia „(...)” w myśl których pozwany zobowiązał się pokryć także poniesione i udokumentowane koszty naprawy zniszczonych lub uszkodzonych zabezpieczeń lokalu, łącznie z kosztami usunięcia uszkodzeń ścian, stropów, dachów, okien lub drzwi, o ile powstały one w następstwie dokonania lub usiłowania dokonania kradzieży z włamaniem.

Sąd nie uwzględnił żądania w zakresie naprawy drzwi, albowiem odszkodowanie z tego tytułu zostało wypłacone powódce w toku postępowania likwidacyjnego. Jednocześnie w tymże postępowaniu likwidacyjnym pozwany potrącił franszyzę redukcyjną w kwocie 300 złotych, zatem w zakresie objętym żądaniem pozwu nie było podstaw do jej uwzględnienia.

Jednocześnie zarzut pozwanego (nie sformułowany wprost), iż instalacja alarmowa w kiosku powódki nie istniała, nie została uruchomiona lub też nie była sprawna, co wyłączałoby odpowiedzialność pozwanego w myśl § 16 pkt 13 ogólnych warunków ubezpieczenia, okazał się chybiony. Przesłuchany w sprawie świadek J. S. potwierdził, że w noc włamania instalacja alarmowa w kiosku była sprawna. .

O obowiązku zapłaty odsetek Sąd orzekł na podstawie art. 817 § 1 k.c. oraz art. 481 § 1 i § 2 k.c., zasądzając odsetki zgodnie z żądaniem powódki, licząc je od daty wydania przez pozwanego decyzji o wypłacie świadczenia. Wypłata była przy tym zaniżona. Od tej daty pozwany pozostaje zatem w zwłoce.

Mając jednakże na uwadze, iż wyrok w niniejszej sprawie został wydany w dacie obowiązywania znowelizowanych przepisów w zakresie odsetek określonych w Kodeksie Cywilnym, niezbędnym było uwzględnienie przedmiotowych zmian w treści wyroku. Zgodnie z art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 9 października 2015 roku o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw

(Dz. U. 2015/1830) art. 481 k.c. otrzymał, począwszy od jego § 2, następujące brzmienie: Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe

za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego

i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy. Nadto,

w dodanych § 2¹-2⁴ powołanego przepisu, wskazano, iż: maksymalna wysokość odsetek

za opóźnienie nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne za opóźnienie) (§ 2¹); jeżeli wysokość odsetek za opóźnienie przekracza wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie, należą się odsetki maksymalne za opóźnienie (§ 2²); postanowienia umowne nie mogą wyłączać

ani ograniczać przepisów o odsetkach maksymalnych za opóźnienie, także w przypadku dokonania wyboru prawa obcego. W takim przypadku stosuje się przepisy ustawy (§ 2³); Minister Sprawiedliwości ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, wysokość odsetek ustawowych za opóźnienie

(§ 2⁴).

W dotychczasowym brzmieniu powołanego art. 481 k.c., wskazywano jedynie,

iż odsetki za opóźnienie, w przypadku, gdy ich wysokość nie była z góry oznaczona, równe są wysokości odsetek ustawowych. W przypadku natomiast, gdy wierzytelność była oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel mógł żądać odsetek

za opóźnienie według tej wyższej stopy, bez żadnych ograniczeń.

W myśl art. 56 powołanej ustawy nowelizującej do odsetek należnych za okres kończący się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Zgodnie natomiast z art. 57 tejże ustawy, z wyjątkiem art. 50, art. 51 i art. 54, wchodzi ona w życie z dniem 1 stycznia 2016 roku.

Powyższe rozróżnienie odsetek zasądzonych w wyroku jest tym bardziej uzasadnione, iż do 31 grudnia 2015 roku Kodeks cywilny posługiwał się jednakowym pojęciem odsetek ustawowych na oznaczenie odsetek kapitałowych (art. 359 § 2 k.c.) i odsetek za opóźnienie (art. 481 § 1 i § 2 k.c.) oraz miały one jednakową wysokość, podczas gdy od 1 stycznia 2016 roku funkcjonują w tej ustawie dwa pojęcia a mianowicie odsetek ustawowych i odsetek ustawowych za opóźnienie, a nadto drugie z nich są wyższe od pierwszych.

Mając na uwadze powyższe, koniecznym było zasądzenie odsetek począwszy od dnia wskazanego w pozwie do dnia 31 grudnia 2015 roku (tj. dnia poprzedzającego wejście w życie przedmiotowej ustawy nowelizującej, w zakresie przepisów dotyczących odsetek określonych w kodeksie cywilnym) w wysokości odsetek ustawowych, określonych w art. 481 k.c. w brzmieniu sprzed 1 stycznia 2016 roku, a od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, odsetek ustawowych za opóźnienie, o których mowa w art. 481 k.c. w aktualnym brzmieniu.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., zasądzając na rzecz powódki 2400 zł wynagrodzenia pełnomocnika (§ 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, Dz. U. z 2013 r. poz. 461) , kwotę 17 złotych opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kwotę 540 złotych tytułem opłaty od pozwu.

Na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Zgierzu kwotę 1690,89 złotych tytułem kosztów wynagrodzenia biegłego.